

Lugemised.

See sanna leiab head asjet.

Kui monni mees loeb piiblikramatust, et: „Jodikkud ei pea mitte taewa riki pärrima,“ 1 Kor. 6, 10. ja on jubba joobnuust Peast omma ilma-süita naest peksnud, ehk ommad lapsed karwopiddi kiskunud, woi ladaaego krawis mudda sees üks öse magganud, woi külmal talwe ööl tee peält ärraeksinud, ehk omma rahha kautanud, ehk terwist rikkunud, ehk tullekahjo teinud, ehk omma altari saakramenti önnistust ärrakautanud; ja mötseb niüid selle raske pühha kirja sanna peäle, et: „Jodikkud ei pea mitte taewariki pärrima,“ ja arwab siis isse omma mõttele sees ärra, et kui temma ei sa taewariki omma winalakkumisse pärrast, siis ep olle jo muud kohta temmal odata, kui pörgoriik: se hing wötta selle ramatokesse nou kuulda:

1. Minne omma õppetaja jure, ja pallu tedda kui sedda hingekarjast, kes sinno „hinge eest walwab, ja jelle eest peab wastust andma“ (Ebrea ram. 13, 17): „Armas õppetaja, pange minno nimme ühhe isse lehhe peäle ülles, et ma tahhan tänapäaw wina ärratootada, et ellades ei pea üks winatilk minno kele peäle ennem sama. Ma ollen kuulnud, et ühhes kihelkonnas on rohkem kui sadu jodikkud nenda teinud, kes niüid ennem tilka sedda kurrati lakket omma sühho ei wötta.“

Ja õppetaja panneb so nimme ülles Mapeälse lehhe peäle, ja pallub sinno eest, ja pühhad inglid pannewad so nimme ülles taewalikko ramatosisse, ja rõmustawad sinno pärrast. Wata Luk. 15, 7. 10.

Kui siis üks kuusaja inimenne tulles jälle sinnule pahha joki pakkuma, siis üttele: „Kuida peaksin ma sedda suurt kurja teggema, ja Jumala wasto patto teggema? (1 Mos. 39. 9). Eks sa tea, et ollen sedda jo ärratootanud!“ — Ja siis peab ta sind rahhule jätnä, et sinna jood tännoga omma tobi öllut, ja hoiad omma wiis meelt Peas; ja temma lakkub wandudes omma korteri wina ennese sisse, ja waub kui sigga kõrtsi pengi alla mahha!